

N° 6.

Peikillisiä
Wärsyn Päitä

Jak. Juteinilda.

Wipurissa.

Cedermallerin Pesten ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur;

G. REIN.

Kehnot ovat kerskaukset
turhan lahjan tuotettua
niin kuin kanan kaakotukset
nahka-munan munittua.

Onnesta on oma lasku
saatu niin kuin sa'nan lasku:
se on pyörä pyöriväinen,
ratas aina riendäväinen,
kussa omi kulkewalla
ilo päällä, itku alla;
siinä kilwan kiikutaan,
riemun tähden riiputaan.

Sota aina joutawatnen,
jaaritusta jatkawainen
sanomisen saawuttaa,
lorulla se lopettaa.

Nyrkki-sota, tukka-nuotta
ovat siellä aina suotta,
kussa laki lnetaan,
tunnon walo tunnetaan.

Kyllä ovat kehuwalla
menot maassa matalaiset,
merelläkin matalalla
kaywät allot kuohuwaiset.

Wasten mielä maadittuna
nainen miehen naimiseen
on kuin kissa kiskottuna
koiran kanssa kahleeseen.

Tundo tuhma ylpeällä
rinnan kyllä riehuttaa,
samaten kuin hengi heitä
rakon paljo paisuttaa.

Enin, ehkä oudollainen
neuvo niillä kestää,
joilla järki puuttumainen
tiedon työnsä estää.

Olen suotta ylpeileepi
sekä suuri että pieni;
sillä maassa mätäneepi
sekä honga että sieni.

Jos on järki jähdytetty
kärnehellä kouluansa,
kynnyksellä kylwötetty
on se saunan saatuaansa.

Baha, lurjus palkan tähden
pahan mielä palwelee,
niin kuin koira leiwän nähden
läskyn kurjan täyttelee.

Siitä pahan palkinnoksi
häpy häijy peritään,
koska konnan suosioksi
hyvä täällä hyljätään.

Suotta oli Siimsonilla
moima jäykkä, waan ei järki,
koska naisen saksen karki
käwi hiusten hapenilla.
Mieldä wailla waeldaissa
kerran kallo keritään,
wasta järjen waikuttaissa
onnen osat peritään.

Tuhma, kuullen kummituksen,
ei se anna ajatuksen
tulla tuota tutkimaan,
waan on walmiss uskomaan.

Koska laiska köyhänäkin
laiskan waimon walitsee,
kaksi kerju-leppiäkin
taipaleella tarwitsee.

Unen leikit lewotoina,
nurjat näöt, kummat kuulot,
ollen yöllä ohjatoina,
herättäwät hellät luulot,
joita, waikka walmootaan,
useasti uskootaan.

Hengiä ei heränneenä
taida näkö tarwoittaa;
luulo, näitä näyttäneenä,
filmihin ne siioittaa.

Pilkatengin pännällänsä
wiisas wäärät woittelee,

niin kuin hepo hännällänsä
parmat pahat poistelee.

Epä-luulot, kummat kuulla,
wiisahalda voitetaan,
niin kuin aasin leuka-luulla
pilkalla jo poistetaan.

Onni ombi oudollainen,
muuttelewa muotoansa
niin kuin nainen naurawainen
toro-suuna toisinaan.

Hellän suusta hembeästi
sana suotta suikahtaa,
lupaustkin luisikahtaa,
ehkä siitä enemmästi
sitte walhe siitetään,
petos luoksi liitetään.

Ilman mieltä ihmis-parha
häirähtyyhi häpiään
niin kuin kärpäinengin arka
kytewähän fynttilään.

Ehdon syhy on syndyväinen
kautta tuhman tunnon, kallon,
arwon aina särkewäinen
niin kuin kiwi lasi-pallon.

Wiisasten luku on vähäinen vielä,
tuhmista joukkoja jokaisen tiellä.

Maaja-puuta wasaralla
waaditahan waipumaan,

mutta nuorta neuvomalla
taidon tielle taipumaan.

Kussa on kunnia kullalla saatte,
siellä on arvolla alhainen laatu.

Kiikarilla katseldaisa
toinen filmä suljetaan,
useasti uskottaisja
järki jalo poljetaan.

Joka syöpi, joka juopi
enemmän kuin toimi tuopi,
sille puutos sikiää,
kuiva kesti kerkiää.

Työstä tuopi toimi säästön,
säästö puutoksesta päästön,
että huoli huokenee,
elon riemu enenee.

Jolla ombi otsan alla
filmät nenänsä siivuilla,
kattakon se kaikkialla
syitä syndisten poluilla.

Wasta-wuorta waikeasti
funniahan kuljetaan,
häpiähän huokeasti
arvostakin aletaan.

Suku suuri halvenneena,
tulkehena turmioon,

on, kuin rauta ruostuneena,
turha arvon ansioon.

Ei isän ansio arvoa anna,
kuin itse hullusti huitennellaan,
peritty peldokan laihoa kannan,
jos kyndö kesällä unhotellaan.

Ilmoitellen irstaisuutta
walat, firot kielen päällä
tunnustawat tuttavuutta
hengen häijyn kanssa täällä.

Tuulen myrsky tulduansa
tammeakin taituuttaa,
riita ruma riehullansa
wahwojakin waiwuttaa.

Elon keino keho siellä
ombi, kussa wäärin wielä
pellon hyöty heitetään,
hewon kylki kynnetään.

Pää on puinen,
luondo luinen
sillä, jolla julma hengi
ombi hiton oiwa rengi.

Joka ei Jumalan käskyjä kuule,
Puojansa latia lujaksi luule,
sille ne selkähän suttia saa,
että ei niitä nyt unhota maa.

